

vort Forslag under Nr. 36, med Hensyn til hvilket Udvalget er i nogen Tvivl. Jeg har for mit Bedkommende været tilbøjelig til at forstaa Lovforslaget, navnlig naar man sammenholder det med det andet Lovforslag om Betalingen, saaledes, at det var Meningen, at Skifteretten skulde selv eller ved sine Underordnede, altsaa ved sine Fuldmægtige og i Kjøbenhavn Assistenterne, udføre den saakaldte Revision af Boets Bøger og Papirer, hvor den var nødvendig, uden at det var tilladt herfor at beregne noget som helst Gebyr eller noget som helst Honorar. Saaledes har jeg forstaaet Lovforslaget, og netop paa Grund deraf er det, at jeg har været med til i Betænkningen over det andet Lovforslag at opstille et Forslag, hvorefter der skulde tilstaaes de i Kjøbenhavn ansatte kongelige Assisterter en Erstatning for det Tab i deres Indtægt, som de ved denne Forfærdelse vilde lide. Nu er der imidlertid kommet det Spørgsmaal frem i Udvalget, om Revisionen af Boets Bøger og Papirer ere af de Forretninger, som § 33 tænker paa, eller som i alt Fald kunne bringes ind under § 33; thi det vil ses, at om man ogsaa, saaledes som man gjorde ved Forslaget under Nr. 35, indførte et Forbud mod, at Fuldmægtigene og Assistenterne bruges til at udføre disse Forretninger mod Betaling, vil det alligevel kunne ske, at de faae saadanne Forretninger, nemlig for saa vidt alle de Bedkommende deri samtykke, og hvis man da i Overensstemmelse med det sidste Stykke i Lovforslagets § 33 vil give noget Honorar derfor, vil det jo være tvivlsomt, om det kan være rigtigt at opstille nogen almindelig Regel om Erstatning for Assistenterne i den anden Lov, idet man i saa Fald kunde komme til at give dem Erstatning for det Tab, de lide, og alligevel lode dem beholde Udgangen til at faae den samme Fortjeneste, om end i noget mindre Omfang. Jeg tror derfor, Udvalget er i nogen Tvivl om, hvorledes dette er at forstaa, og at der derfor kan være Tale om, at Forslaget under Nr. 36 kan blive taget tilbage eller i alt Fald ved tredje Behandling sat ud, hvis nemlig den høitagtede Minister vilde erklære, at det ikke var en af de Forretninger, som § 33 har for Øie, og det er hans Mening, at der ikke under nogen Omstændighed eller noget Navn maa beregnes Gebyr for denne Revision af Boets Bøger og Papirer. — Jeg kommer derefter til Forslaget under Nr. 41, om hvilket jeg skal bemærke, at jeg ikke er ganske sikker paa, om det er hele Udvalget, der stiller det, eller om der ikke maatte er et lille Mindretal, som ikke er med dertil. Det gaar ud paa at tydeliggjøre den i § 47 givne Regel. Hvis f. Ex. den længstlevende Ugtefælles Boeslod og Broderlod maa ansættes til 10,000 Rd., og den faste Eiendom, som den længstlevende ønsker at overtage, er vurderet til 15,000 Rd., men der i den indestaar en Gjæld af 3,000 Rd., da er det jo ikke Meningen, at den længstlevende skal udbetale mere end 2,000 Rd. for at

overtage den faste Eiendom, og for at udtrykke denne Regel med tilstrækkelig Tydelighed er Ændringsforslaget opstillet. — Derefter kommer jeg til Forslaget under Nr. 46, som er stillet af et Mindretal. Der er med Hensyn til dette Forslag henvist til den Betænkning, som er afgiven af Landssthingsudvalget; men da det var i forrige Samling og ikke i denne Samling, at det nævnte Udvalg afgav sin Betænkning, kan det vistnok hævde sig, at kun meget faa Medlemmer ere i Besiddelse af denne Betænkning, og jeg vil derfor anse det for rigtigt at gaa noget udførligere ind paa hele det Spørgsmaal, som ved det nævnte Ændringsforslag føres frem, og som er af en ikke ringe theoretisk Betydning. Som det vil ses af Lovforslagets § 53, gaar den der givne Regel ud paa, at Arvingerne kun skulle hefte solidarisk for den Gjæld, som har været anmeldt, inden Boet blev delt, men at de derimod for anden Gjæld kun skulle hefte i det Forhold, hvori de ere berettigede til at tage Arv, med mindre Overenskomsten har et andet Indhold, eller det er offentlige Penge, der er Tale om. Det af Mindretallet stillede Forslag gaar derimod ud paa, at Arvingerne skulle hefte solidarisk for al Arveladerens Gjæld, selv om den ikke er anmeldt, inden Boet deles og Skiftet slutes. Derfor kan navnlig anføres den Betragtning, at der formentlig ikke er nogen Grund, hvorfor Kreditorerne skulle finde sig i, at deres Fordringer blive fordelt paa Flere, og at det navnlig synes, at de ikke maa stilles ringere, fordi Skiftet slutes, end de vare, da Dødsfaldet skete, og da havde de jo det samlede Bo at holde sig til. Man kan fremdeles gjøre gjældende, at den Betryggelse, som ydes Kreditorerne, ellers turde blive i alt Fald under visse Omstændigheder temmelig ringe; i de smaa Boer, som omhandles i Lovforslagets § 7, og hvor der jævnlig vil være en Del Gjæld, vil der slet ikke være nogen Betryggelse for Kreditorerne, hvis Arvingerne kunne dele Stumperne mellem sig og saa skilles ad og overlade Kreditorerne at forsøge paa en meget besværlig Retssfølgning imod dem Alle sammen. Man har ogsaa gjort opmærksom paa, hvor sædvanlig det er i vor Tid, at der af Sparekasser og lignende offentlige Kasser laanes betydelige Summer ud imod Kaution. Det kan allerede være en Ulempe for vedkommende Sparekasse, at en saadan Kautionist kan dø, uden at man faar det at vide; men hvis det tillige kunde ske, at Arvingerne efter en saadan Kautionist kunde dele Boet og skilles ad eller forlade Landet, uden at man havde Ret til at holde sig til hjem af dem, man vilde, turde det være lidt farligt for de Interessenter, som saadanne Institutter have at varetage. Naar Flertallet alligevel ikke har villet tiltræde dette Forslag, da er det navnlig grundet paa, at den Regel i Christian den Femtes danske Lov, som Lovforslagets § 53 staar i Forbindelse med, nemlig Lovens 5—2—83, indeholder en